

Gruppe i Rækken indeholder Forslag om Spørgsmaalets Løsning i Tilslutning til Brugsforeninger, hvilket vistnok heller ikke lader sig gøre. Den 8de omhandler Spare-tvang — det er indført i adskillige private Firmaer; den 9de Sparetvang i Forbindelse med Arbejdsløshedsforsikring og den 10de frivillige Spare-, Hjelpe- og Forsikringskasser osv.

Af disse 10 Grupper tror jeg, at den førstnævnte, den, der vil løse Spørgsmaalet enten gennem vore Organisationer eller i Tilslutning til dem, ubetinget er den bedste. Det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) sagde i sin Indledning til det foregaaende Spørgsmaal, Forslaget om Statstilskud til „de fattiges Kasser“, at Spørgsmaalet om Hjælp til arbejdsløse laa endnu længere ude, man maatte gaa meget dybere ned i det sociale Spørgsmaal. Men hvorfor skulle vi ikke gaa ned i det sociale Spørgsmaal? Er man bange for at røre ved det? Er det Grunden til, at man ikke ønsker at foretage noget ved den Side af Sagen, er det derfor, man skyder den fra sig ved at sige: den ligger for dybt i Øjeblikket, vi ønske ikke at beskæftige os dermed. Saa kunde man lige saa godt sige: vi gide ikke beskæftige os dermed. Det viser sig jo, at vi ogsaa herhjemme fra indsigtsfulde Folk have faaet Tilslutning til vor Opfattelse af, at det bedst og sikkert lader sig ordne i Tilslutning til Organisationerne. Det er nævnt, at disse ere Kampforeninger, og at man af den Grund ikke skulde give dem Raadighed over Regeringens Penge. Det forekommer mig at have mindre paa sig, naar disse Arbejdsløsheds-kasser bestaa som noget for sig, thi saa vilde det kun blive de samme Folk, der administrere en selvstændig Kasse omtrent paa samme Maade, som det nu er foreslaaet af det ærede Medlem for Randers. Men i øvrigt ville disse Kampforeninger jo det samme som det foreliggende Forslag vil; de ville ogsaa hjælpe Arbejderne, det er det samme paa en eller anden Maade. De gøre det paa en Maade, som mange af Modstanderne ikke synes om. Ja, det er sin Sag, men det kan aldeles ikke benægtes, at Fagforeningernes specielle Formaal og Opgave er at hjælpe Arbejderne, akkurat det samme, som enhver social Lov har til Opgave. Og jeg synes, at vi staa endnu fastere og bedre, naar vi fastholde dette, idet vi nemlig staa paa det bestaaende Grundlag. Det er jo vistnok i denne Sal en almindelig Opfattelse, at naar vi skulle bygge noget op, skal det være paa det bestaaende

Grundlag, og navnlig den ærede Forslagsstiller, som har fremsat det her foreliggende Forslag, holder jo vistnok i meget høj Grad paa det bestaaende, og det bestaaende i denne Sag er Fagorganisationerne, det er det, hvorpaa man kan bygge en Arbejdsløsheds-kasse op, det er dem, der have Kendskabet, Administrationen, hele Apparatet i Orden, saaledes som det kan ønskes. Naar man har sagt, at der ikke vilde være tilstrækkelig Kontrol, og at man i det hele taget ikke kan give Penge fra Staten til arbejdsløse, saa vil jeg gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at vi faktisk give Tilskud til arbejdsløse Arbejdere. Det vil være bekendt, i hvert Fald for en Del ærede Medlemmer, at der her i Landet bestaar en Organisation, som hedder: Haandværks-svendenes Rejse- og Sygeforeninger. Disse Rejseforeninger — ikke Sygeforeningerne — faa et aarligt Tilskud af Staten paa 6,000 Kr. Dette Tilskud fordele Rejseforeningerne ved at udbetale Understøttelser. Understøttelserne tildeles rejsende Arbejdere, arbejdsløse Medlemmer, Medlemmer af Fagforeningerne, saa man kan jo dog ikke paastaa, at det af os fremlagte Forslag og de af os udtalte Ønsker om, at man skal give direkte Tilskud til arbejdsløse, skulde være noget saa vildtfremmed for os, da vi jo dog faktisk aarlig paa Finansloven bevilge 6,000 Kr. til arbejdsløse Arbejdere. Det skal naturligvis erkendes, at da det viste sig, at denne Rejseforening gik i et Spor, som de organiserede Arbejdere ikke kunde gaa med til, da den syntes at gaa mod dem, svandt Tilslutningen ind, og Medlemsantallet tog af, saaledes at man fra en Begyndelse i 1888—89, da man uddelte 31,785 Understøttelser, i Aaret 1900—1901 kun kunde uddele 8,684, og Svendenes Tilskud, som i 1890—91 var 43,1 pCt. af den samlede Indtægt, var i 1900—1901 gaaet ned til 21,1 pCt., altsaa det halve. Det var, som jeg sagde, fordi denne Kasse i sin Tid var bygget op paa et Princip, der var skadeligt for Organisationerne, skadeligt for Arbejderne i Almindelighed. Det staaer nemlig i Lovene, at „Ret til at fordre Rejseunderstøttelse har enhver Svend, naar han bevislig ikke kan faa Arbejde i sit Fag i den By, hvor han søger Arbejde.“ Det fortolkedes imidlertid fra Rejseforeningernes Side paa den Maade, at naar der faktisk var Arbejde, selv om Arbejdet var standset, selv om der var Strejke paa et Sted, tvang man ham til at tage Arbejde paa Stedet, hvis han vilde blive i